

R 16/2005

V Brně dne 21. září 2006

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 22/05-5201/05-OOHS ze dne 8. 9. 2005 ve věci porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, podal účastník řízení, společnost **JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o.**, se sídlem Valašské Meziříčí, Palackého 420/21, IČ 42866022, jsem podle § 59 odst. 2 ve spojení s § 61 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na návrh komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona,

rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 22/05-5201/05-OOHS ze dne 8. 9. 2005 **m ě n í m** takto:

I. Účastník řízení, společnost **JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o.**, se sídlem Valašské Meziříčí, Palackého 420/21, IČ 42866022, tím, že

ve období od 20. 3. 2004 do 8. 9. 2005 uzavíral s distributory a plnil dohody o určení ceny pro další prodej zboží obsažené v článku III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji zboží společnosti **JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o.**,

uzavíral a plnil **zakázané dohody, které vedly k narušení hospodářské soutěže** na trhu nábytku a trhu matrací,

čímž porušil zákaz uvedený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů.

II. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, se účastníku řízení, společnosti **JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o.**, se sídlem Valašské

Meziříčí, Palackého 420/21, IČ 42866022, jednání podle výroku I. do budoucna zakazuje.

- III. Za porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, podle výroku I. se účastníku řízení, společnosti JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o., se sídlem Valašské Meziříčí, Palackého 420/21, IČ 42866022, dle § 22 odst. 2 téhož zákona ukládá **pokuta** ve výši:

150.000,- Kč (slovy: sto padesát tisíc korun českých)

Pokuta je splatná do 90 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže u České národní banky Brno, číslo účtu 3754-24825-621/0710, konstantní symbol 1148, jako variabilní symbol se uvede kmenová část daňového identifikačního čísla účastníka řízení.

- IV. Dle § 23 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, se účastníku řízení, společnosti JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o., se sídlem Valašské Meziříčí, Palackého 420/21, IČ 42866022, ukládá **opatření k nápravě** ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí:

1. vypustit ze Smluv o autorizovaném prodeji zboží společnosti JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o. uzavíraných s distributory tohoto zboží články III. bod 3 a 4 obsahující zakázanou a neplatnou dohodu o určení ceny pro další prodej zboží,
2. informovat písemně všechny distributory (autorizované prodejce) zboží společnosti JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o., s nimiž byla uzavřena Smlouva o autorizovaném prodeji zboží společnosti JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o., o obsahu výroku tohoto rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

O splnění nápravných opatření je účastník řízení, společnost JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o., se sídlem Valašské Meziříčí, Palackého 420/21, IČ 42866022, povinen písemně informovat Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve lhůtě nejpozději do 30 dnů od uplynutí lhůty pro jejich splnění.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) vydal dne 8. 9. 2005 rozhodnutí č.j. S 22/05-5201/01-OOHS (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým deklaroval, že účastník řízení, společnost JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o., se sídlem Valašské Meziříčí, Palackého 420/21, IČ 42866022 (dále též „účastník“ nebo „účastník řízení“), tím, že se svými distributory (dále též „autorizovaní prodejci“) uzavíral dohody o určení ceny pro další prodej obsažené v čl. III. bod 3 a 4 Smluv o autorizovaném prodeji zboží společnosti JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o. (dále též „Smlouva o autorizovaném prodeji“), porušil v období prokazatelně od 20. 3. 2004 do současnosti (tj. do dne vydání napadeného

rozhodnutí) zákaz uvedený v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“). Dohody o určení ceny pro další prodej jsou dle § 3 odst. 1 zákona zakázanými a neplatnými dohodami, neboť vedly k narušení hospodářské soutěže na trhu ložnicového nábytku, sestav sedacího nábytku a trhu matrací.

2. Ve druhé výrokové části napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně shora uvedené jednání účastníka řízení do budoucna zakázal. Třetí výrokovou částí napadeného rozhodnutí bylo účastníkovi řízení za porušení § 3 odst. 1 zákona uložena pokuta ve výši 150 000 Kč. Čtvrtou výrokovou částí napadeného rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně uložil opatření k nápravě spočívající v povinnosti do 30 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí vypustit ze Smluv o autorizovaném prodeji čl. III. bod 3 a 4, v povinnosti informovat vhodným a účinným způsobem všechny své autorizované prodejce zboží o obsahu výroku napadeného rozhodnutí a v povinnosti informovat Úřad o splnění shora uvedených nápravných opatření ve lhůtě do 30 dnů od jejich realizace.
3. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvedl, že ze Smluv o autorizovaném prodeji vyplývá, že jednotliví autorizovaní prodejci účastníka řízení jsou povinni dodržovat při dalším prodeji smluvního zboží ceny obsažené v maloobchodním ceníku, které mohou zvýšit či snížit nejvýše o 5 %. V případě akce na podporu prodeje, která může trvat maximálně jeden měsíc a musí o ní být účastník předem informován, se autorizovaný prodejce od cen stanovených maloobchodním ceníkem může odchýlit maximálně o 20 %. Akcí na podporu prodeje přitom dle účastníka řízení je např. výprodej vystaveného zboží. Podle správního orgánu prvního stupně je tak zřejmé, že účastník uzavíral se svými autorizovanými prodejci dohody o určení ceny pro další prodej zboží, konkrétně ložnicového nábytku, souprav sedacího nábytku a matrací. Tyto zakázané dohody vedly k ovlivnění, příp. fixaci prodejních cen pro konečné spotřebitele. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že skutečnost, že účastník plnění těchto dohod ze strany autorizovaných prodejců výrazným a pravidelným způsobem nekontroloval, nesnižuje jejich nebezpečnost pro hospodářskou soutěž. Jelikož ve správním řízení byla posuzována dohoda o určení ceny pro další prodej, nelze na tento případ využít vynětí ze zákazu dohod dle blokované výjimky [vyhláška č. 198/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž dle § 3 odst. 1 zákona pro určité druhy vertikálních dohod (dále též „blokovaná výjimka“)] ani vynětí na základě pravidla *de minimis* (§ 6 odst. 1 zákona). S ohledem na skutečnost, že posuzovaná ustanovení Smlouvy o autorizovaném prodeji nepřispívají ke zlepšení distribuce zboží, ani nevyhrazují spotřebitelům přiměřený podíl na výhodách plynoucích z nich pro účastníka, dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že nelze aplikovat ani vynětí ze zákazu dohod dle § 3 odst. 4 zákona. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

II. Rozklad

4. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení včas rozklad. Celkově účastník řízení odmítá, že by uzavřením Smluv o autorizovaném prodeji, konkrétně uzavřením jejich čl. III. bod 3 a 4, porušil zákon, resp. zákaz dohod o určení ceny pro další prodej.

Námítky proti vymezení relevantního trhu a stanovení podílu na něm

5. Účastník řízení namítá, že jím vyráběný nábytek ohýbaný i neohýbaný zahrnuje širší kategorii nábytku, než-li správním orgánem prvního stupně uvedené sestavy sedacího nábytku. Vyrábí rovněž stoly a stolky (oválné, kruhové, rozkládací), konferenční stoly, komody, obývací sestavy apod. Správní orgán prvního stupně proto podle něj nesprávně vymezil relevantní trh sedacího nábytku, do kterého zařadil účastníkovu výrobu ohýbaného i neohýbaného nábytku, a v důsledku toho nesprávně určil postavení účastníka řízení na relevantním trhu.
6. Dále účastník namítá neúplnost podkladů pro výpočet jeho podílu na vymezených relevantních trzích. Český statistický úřad, jehož údaje byly za tímto účelem správním orgánem prvního stupně použity, totiž zpracovává pouze údaje od společností, jež zaměstnávají více než 20 zaměstnanců. Podíl účastníka řízení je tak nižší, než je uvedeno v napadeném rozhodnutí.
7. Jedná-li se o dopad posuzovaného jednání na relevantní trhy, považuje účastník řízení závěry správního orgánu prvního stupně za nesprávné, neboť nelze zjistit, na základě jakých údajů k nim bylo dospěno.

Námítky ohledně právního hodnocení dohody o určení ceny pro další prodej

8. Účastník řízení se domnívá, že čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji není dohodou narušující soutěž, ani dohodou o přímém nebo nepřímém určení ceny pro další prodej. Smyslem této smlouvy bylo zlepšit distribuci výrobků ke konečným zákazníkům, vytvořit dostatečnou ochranu konečných zákazníků proti plagiátům, nikoli omezit hospodářskou soutěž stanovením ceny pro konečné zákazníky. Smlouvy o autorizovaném prodeji byly uzavřeny vždy oběma smluvními stranami dobrovolně a obě tyto strany měly možnost smlouvu kdykoli vypovědět. Podle účastníka řízení tak nemohl být poškozen ani prodejce, ani zákazník, stát či jiné osoby. Dále je v rozkladu napadána skutečnost, že správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí vycházel z nepodepsané kopie Smlouvy o autorizovaném prodeji.
9. Účastník řízení je přesvědčen, že předmětné cenové ujednání nespadá pod aplikaci § 3 odst. 1 zákona, neboť se jedná o ceny toliko doporučené. Dodržování těchto cen není právně vynutitelné a v případě jejich nedodržení nehrozí autorizovaným prodejcům žádná sankce. Jelikož ceny doporučené účastníkem jsou rozumné, nemají autorizovaní prodejci motivaci tyto ceny zvedat; předmětné ustanovení Smlouvy o autorizovaném prodeji neomezovalo přitom autorizované prodejce v poskytování slev.
10. Nad rámec shora uvedeného účastník namítá, že jednání posuzované v rámci tohoto správního řízení nemohlo narušit hospodářskou soutěž s ohledem na jeho nízký tržní podíl. Dle účastníka řízení byly splněny podmínky dle § 3 odst. 4 zákona, neboť čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji přispívá k lepší distribuci a vyhrazuje spotřebitelům přiměřený podíl na výhodách. Stanovení doporučených cen pro další prodej připouští pak § 5 odst. 1 blokové výjimky.
11. Účastník nesouhlasí se závěrem, že mezi ním a autorizovanými prodejci se jedná o nepravé obchodní zastoupení, neboť tyto prodejci nenakupují na sklad, ale vždy pro konkrétního zákazníka. Autorizovaní prodejci nenesou veškerá rizika prodeje bez

jakýchkoli výhod. Je proto nutné znát fungování celého obchodního vztahu mezi účastníkem a prodejci. Účastník zdůrazňuje, že vynakládá značné prostředky na reklamu, ze které autorizovaní prodejci těží.

12. Pokud jde o subjektivní stránku jednání, vyslovuje účastník své přesvědčení, že jeho jednání bylo lze kvalifikovat toliko jako nevědomou nedbalost, neboť nevěděl, že by mohl porušení zákona způsobit.
13. Podle účastníka řízení nelze na jeho jednání nahlížet optikou rozhodovací praxe orgánů Evropské unie. Je totiž přesvědčen, že na evropských trzích jsou jasně definovány pojmy poctivého obchodního styku a přiměřeného zisku, jsou zde vymezena a dodržována pravidla chování soutěžitelů; stejné v českých podmínkách podle účastníka doposud chybí.

Námítka nedostatečného poučení o opatření

14. Účastník řízení namítá, že jej správní orgán prvního stupně nedostatečně, resp. nesprávně poučil ve smyslu § 7 odst. 2 zákona. Z tohoto důvodu nemohl tato opatření navrhnout. Navrhuje proto tato opatření nyní, a to ve formě zrušení čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji zboží.

Nepřiměřenost pokuty, návrh na upuštění od jejího uložení

15. Závěrem svého rozkladu účastník žádá předsedu Úřadu o upuštění od uložení pokuty. Má zato, že samotné opatření k nápravě je ve spojení s projednáním věci před Úřadem pro něj dostatečným ponaučením a trestem, nehledě na finanční ztráty, které mu projednáváním věci před Úřadem vznikly. V této souvislosti dodává, že u něj došlo k poklesu tržeb, zpronevěrám, že byl vystaven nekalosoutěžnímu jednání a že došlo k narušení důvěry obchodních partnerů; důsledkem toho je aktuálně ve ztrátě. Výši pokuty považuje za nepřiměřenou, neboť její zaplacení by mohlo ohrožit dlouhodobou udržitelnost zaměstnanosti v podniku.

Petit rozkladu

16. Ze všech uvedených důvodů je předsedovi Úřadu navrhováno, aby bylo rozkladem napadené rozhodnutí zrušeno, případně aby došlo ke změně napadeného rozhodnutí a upuštění od uložení pokuty.

III. Řízení o rozkladu

17. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 57 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a v souladu s odst. 2 téhož ustanovení postoupil věc k rozhodnutí orgánu rozhodujícímu o rozkladu.
18. Dne 1. 1. 2006 nabyt účinnosti zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 413/2005 Sb., kterým zrušil zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Zároveň však ve svém § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. stanovil, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Z tohoto důvodu je v tomto správním řízení třeba

po 1. 1. 2006 i nadále postupovat podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů.

19. Podle ustanovení § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu, a to i nad rámec námitek účastníka obsažených v rozkladu, přičemž jsem dospěl k závěrům, jež jsou uvedeny v následujících částech odůvodnění.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

Poučení o možnosti navrhnout opatření

20. Předtím, než přistoupím k přezkumu materiálního posouzení jednání účastníka řízení z pohledu jeho souladu se zákonem, považuji za nezbytné zvážit oprávněnost námítky účastníka řízení, podle níž nesprávným poučením o možnosti navrhnout opatření ve smyslu § 7 zákona ze strany správního orgánu prvního stupně byl účastník takové možnosti fakticky zbaven.
21. Podle § 7 odst. 2 zákona může Úřad v řízeních vedených ve věci podezření z uzavření zakázané dohody narušující soutěž uložit, aby účastníci řízení splnili opatření, která společně navrhli, jsou-li dostatečná pro ochranu hospodářské soutěže a odstraní-li se jejich splněním závadný stav. Jestliže Úřad neshledá taková opatření dostatečnými, důvody písemně sdělí soutěžitelům a pokračuje v řízení; jinak uloží splnění těchto opatření a řízení zastaví. Podle § 7 odst. 3 zákona mohou účastníci řízení taková opatření navrhnout nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy jim Úřad doručil výhrady k dohodě; k pozdějšímu podání nebo změnám přihlédne Úřad jen v případech hodných zvláštního zřetele. Účastníci řízení jsou svým návrhem vázáni vůči Úřadu i mezi sebou navzájem, popřípadě vůči třetím osobám, a od podání návrhu do rozhodnutí Úřadu podle odstavce 2 nesmějí dohodu podle jejího původního znění plnit. Jak dále doplňuje § 7 odst. 4 zákona, nemůže Úřad vydat rozhodnutí podle odstavce 2, jestliže zakázaná dohoda již byla plněna a měla nebo mohla mít za následek podstatné narušení soutěže.
22. Ze správního spisu jsem zjistil, že správní orgán prvního stupně zaslal účastníkovi dopisem ze dne 17. 6. 2005 oznámení o zahájení správního řízení (list 1 správního spisu), jež mu bylo doručeno dne 22. 6. 2005. Součástí tohoto přípisu bylo sdělení, v čem konkrétně je spatřováno porušení § 3 odst. 1 zákona, tj. v určování cen pro další prodej zboží obsaženém v čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji. V další části obsahoval tento dokument poučení ve smyslu § 21 odst. 5, § 21 odst. 6, § 21 odst. 7, § 22 odst. 1 písm. a) a rovněž § 7 zákona. Jak jsem tedy ověřil, v oznámení o zahájení správního řízení bylo účastníkovi mimo jiné sděleno, že Úřad může uložit, aby splnil opatření, která účastník navrhne, pokud budou dostatečná pro ochranu hospodářské soutěže a odstraní-li se jejich splněním závadný stav. Jestliže by Úřad neshledal taková opatření dostatečnými, sdělil by to písemně účastníkovi a pokračoval by v řízení; jinak by uložil splnění těchto opatření a řízení zastavil dle § 7 odst. 2 zákona. Správní orgán prvního stupně dále účastníkovi sdělil, že podle tohoto ustanovení zákona může Úřadu písemně navrhnout opatření, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy mu doručil výhrady k dohodě, v tomto případě oznámení o zahájení správního řízení ze dne 17. 6. 2005, přičemž k pozdějším podáním nebo změnám navržených opatření by bylo přihlédnuto jen v případech hodných zvláštního zřetele.

23. Z výše uvedeného považuji za nepochybné, že účastník řízení byl ze strany správního orgánu prvního stupně o možnosti navrhnout opatření ve smyslu § 7 zákona řádně poučen, a to zcela v souladu s dikcí shora uvedených zákonných ustanovení. Bylo tedy na účastníkovi řízení, aby navrhl opatření ve smyslu § 7 odst. 2 zákona, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení správního řízení. V oznámení o zahájení řízení bylo totiž dostatečně specifikováno, které jednání je Úřadem považováno za protisoutěžní, cit.: „*určování cen pro další prodej zboží obsaženém v čl. III. bod 3 a 4 typové Smlouvy o autorizovaném prodeji zboží společnosti JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o. uzavírané s distributory tohoto zboží*“, a jaká práva a povinnosti pro účastníka z § 7 zákona plynou. Výhrady Úřadu tedy byly účastníkovi sděleny již v tomto okamžiku, a to způsobem, který se shoduje s formulací výroku napadeného rozhodnutí. Jestliže účastník řízení ve stanovené lhůtě, ani kdykoli poté v rámci správního řízení vedeného na prvním stupni, taková opatření podle § 7 odst. 2 zákona nenavrhl, nelze takovou skutečnost přímo či nepřímo spojovat s nesprávným či neúplným poučením ohledně takové možnosti ze strany správního orgánu prvního stupně. Přitom pokud by tak účastník učinil a opatření navrhl, byť po lhůtě stanovené v § 7 odst. 3 zákona, bylo by povinností správního orgánu prvního stupně vypořádat se s takovým návrhem alespoň v tom smyslu, že nebyly splněny podmínky hodné zvláštního zřetele tak, jak to předpokládá uvedené ustanovení. Účastník však žádná opatření nenavrhl. Nedůvodnosti posuzované námitky svědčí též skutečnost, že účastník řízení nesprávné poučení o možnosti alternativního ukončení správního řízení ve smyslu § 7 odst. 2 a násl. zákona ve správním řízení na prvním stupni vůbec nenamítal. Uplatnění této námitky je tedy možno považovat též částečně za účelový krok účastníka řízení.
24. Pokud jde o opatření, která účastník řízení navrhl v rámci rozkladu, je třeba přijmout závěr, že lhůta pro jejich navržení již dle § 7 odst. 3 zákona marně uplynula. Možnost navrhnout opatření je totiž časově omezena, jak je výše specifikováno. V každém případě je však třeba mít za to, že právní institut přijímání opatření podle § 7 odst. 2 zákona se pojmově vztahuje a je použitelný pouze v rámci správního řízení vedeného na prvním stupni; ve chvíli, kdy již Úřad zcela prokázal protisoutěžní jednání, resp. vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým autoritativně deklaroval porušení zákona, není adekvátní dávat soutěžitelům beneficium v podobě možnosti uniknout tomuto zákonem předvídanému negativnímu důsledku nezákonného jednání v podobě připuštění odklonu ve formě rozhodnutí o uložení opatření a zastavení řízení bez deklarace skutečnosti, že posuzované jednání bylo v rozporu se zákonem. Jsem toho názoru, že využití § 7 odst. 2 a násl. zákona v řízení o rozkladu by bylo v rozporu se smyslem tohoto institutu, když takové uplatnění by zásadním způsobem ohrožovalo generálně i individuálně preventivní funkci rozhodnutí o vině a trestu. Jinými slovy, vzhledem k těmto skutečnostem si lze jen velmi obtížně představit případ hodný zvláštního zřetele, který by byť teoreticky ospravedlňoval postup podle § 7 odst. 2 a násl. zákona i v řízení o rozkladu, tedy poté, co již bylo o vině a trestu rozhodnuto. Přehlížet nelze pak ani skutečnost, že účastník v rozkladu navrhuje opatření, jež fakticky odpovídají povinností, které mu správní orgán prvního stupně uložil jako opatření k nápravě ve smyslu § 23 zákona ve čtvrté výrokové části napadeného rozhodnutí, aniž by bylo navrhováno cokoli navíc. Účastník rovněž nedoložil, že by se tímto opatřením již od podání návrhu řídil, což je rovněž jedna z podmínek aplikace § 7 odst. 2 zákona.
25. Ve skutečnosti, že jsem zamítl návrh účastníka řízení na opatření ve smyslu § 7 odst. 2 zákona a zároveň obsahově totožná opatření jsem uložil v souladu s § 23 zákona (ve shodě se správním orgánem prvního stupně), nelze přitom shledávat rozpor. Již ve svých

dřívějších rozhodnutích jsem upozornil na rozdílný účel, cíl a předpoklady použití obou institutů (opatření podle § 7 odst. 2 zákona a opatření k nápravě podle § 23 zákona), které takový postup nevyklučují. Zde odkazuji zejména na rozhodnutí R 10/2005 ze dne 10. 2. 2006 ve věci *ČSAD Liberec*. Tam uvedené úvahy, byť učiněné v souvislosti s přijímáním opatření navržených účastníky řízení vedených ve věci možného zneužití dominantního postavení, se obdobě použijí i v souvislosti s řízeními vedenými ve věci podezření z uzavření zakázané dohody narušující soutěž.

26. Shrnuji tedy, že účastník řízení byl o možnosti navrhnout opatření dle § 7 odst. 2 a násl. zákona řádně poučen již na začátku správního řízení v rámci oznámení o zahájení, kdy mu bylo nepochybně sděleno, jaké výhrady vůči jeho jednání Úřad má. Přesto v řízení na prvním stupni taková opatření nenavrhl. Učinil-li tak až v řízení o rozkladu, nejsou splněny podmínky pro jejich přijetí a zastavení správního řízení tak, jak jsou podávány z § 7 odst. 3 zákona. Posuzovanou námitku účastníka řízení tedy považuji za nedůvodnou.

Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu

27. Pokud jde o námitku účastníka řízení, že správní orgán prvního stupně vycházel při svém hodnocení z nepodepsané kopie Smlouvy o autorizovaném prodeji, uvádím, že předmětem posouzení v rámci správního řízení vedeného s účastníkem řízení byla dohoda o přímém určení ceny pro další prodej obsažená v čl. III. bod 3 a 4 typové Smlouvy o autorizovaném prodeji. Za účelem zjištění, zda je dán důvod pro zahájení správního řízení, byl účastník řízení v rámci předběžného šetření osloven, aby kopii této Smlouvy (listy 14 – 15 spisu P 189/05) zaslal spolu s úplným seznamem subjektů (list 17 spisu P 189/05), se kterými byl tento typ smlouvy uzavřen. Správní orgán prvního stupně v následně zahájeném správním řízení oslovil druhé smluvní strany těchto smluv; od nich si pak vyžádal zaslání kopie Smlouvy o autorizovaném prodeji, kterou mají s účastníkem řízení uzavřenu. Tyto kopie smluv se staly součástí správního spisu, přičemž se zcela shodují s kopiemi smluv zaslanych účastníkem řízení. Námitce účastníka řízení tedy nelze přisvědčit; naopak, celkově mám za prokázané, že správní orgán prvního stupně postupoval zcela v souladu s § 32 odst. 1 správního řádu, neboť zajistil veškeré podklady nezbytné pro zjištění úplného a přesného stavu věci v rozsahu, jenž byl nezbytný pro rozhodnutí.

Věcné vymezení relevantních trhů a postavení účastníka řízení na nich

28. Dále jsem se zabýval přezkumem vymezení relevantních trhů tak, jak bylo provedeno v napadeném rozhodnutí a námitkami účastníka z rozkladu k tomuto vymezení se vztahujícím.
29. Relevantní trh je definován v § 2 odst. 2 zákona jako trh zboží, které je z hlediska své charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území. Shodnost, porovnatelnost a zastupitelnost zboží, tedy věcné vymezení relevantního trhu, pak třeba posuzovat prvotně z pohledu spotřebitele, resp. ze schopnosti zboží uspokojit stejnou potřebu (k čemuž slouží analýza poptávkové substituce) (srov. např. rozsudek Evropského soudního dvora T-333/94 ve věci *Tetra Pak v. Commission*, [1996] ECR I-5951), když přihlédnout je třeba rovněž ke schopnosti výrobců jiného zboží přenést svou produkci, resp. dodávky, na druh zboží uspokojující stejnou potřebu (k čemuž slouží analýza nabídkové substituce). Rozhodující je přitom právě reaktivní zastupitelnost, v jejímž důsledku se mohou zastupitelnými

(a tedy součástí jednoho věcně vymezeného relevantního trhu) stát též výrobky, které vykazují technické a funkční odlišnosti, a to třeba i zásadní, jsou-li schopny uspokojit stejné potřeby konečných spotřebitelů.

30. Předmětem Úřadem posuzované Smlouvy o autorizovaném prodeji byl prodej zboží účastníka řízení, a to konkrétně ložnicového nábytku, tzv. ohýbaného nábytku a matrací. Ložnicový nábytek vyráběný účastníkem je z masivního dřeva, a to ze dřeva dubového a bukového, a patří sem zejména postele a zásuvky pod postel, noční stolky, skříně, komody, police, toaletní stolky a stoličky, zrcadla, televizní stolky, servírovací stolky, stojany na CD a laťové rošty do postelí, ať již pevné nebo polohovací. Tzv. ohýbaný nábytek je vyráběn speciální technologií vrstvení, kdy se k sobě lepí vrstvy bukového dřeva za tepla pod tlakem ve formě. Tento nábytek dosahuje vysoké pevnosti a nosnosti. Účastník řízení touto technologií vyrábí zejména židle, stoly, křesla, konferenční stolky, servírovací stolky a taburety. Pokud jde o výrobu matrací, věnuje se účastník řízení výrobě dvou skupin, a to matrací lamelových a celopěnových.
31. Při členění široké kategorie nábytku vyšel správní orgán prvního stupně z hlediska účelu jeho použití, při zohlednění preferencí konečných spotřebitelů. Obecně je nábytek rozlišován na nábytek kancelářský, nábytek do ložnic, jídelen a obývacích pokojů, kuchyňský nábytek, nábytek do obchodů. Dále se správní orgán prvního stupně zabýval tím, že nábytek je vyráběn z různých materiálů jako např. z masivního dřeva, z plastů z kovů apod. Na základě těchto kritérií podřadil správní orgán prvního stupně ohýbaný nábytek účastníka řízení pod širší kategorii nábytku, a to sestav sedacího nábytku.
32. Ohledně dalšího členění nábytku z pohledu spotřebitele správní orgán prvního stupně mj. uvedl, že při dodržení správných technologických a pracovních postupů lze považovat nábytek z masivu z hlediska kvality za srovnatelný s nábytkem z jiných deskových materiálů, i když je obecně dražší než nábytek z aglomerovaných materiálů, např. z dřevotřísky či lamina. Podle napadeného rozhodnutí při výběru nábytku ze strany spotřebitele hraje podstatnou roli vnější provedení nábytku – výběr nábytku totiž záleží obvykle v první řadě na designu a odvíjí se tedy od vkusu zákazníka. Teprve následně je zvažováno hledisko ceny a další charakteristiky nábytku, jako je jeho materiál, použité technologie apod. Podle správního orgánu prvního stupně pak může docházet k situacím, kdy spotřebitel považuje nábytek s odlišnými charakteristikami (resp. v odlišných cenových kategoriích) za vzájemně zastupitelný, neboť vyhovuje jeho vkusu a požadavkům na vybavení interiéru. Správní orgán prvního stupně se však podle svých slov možným podrobnějším členěním nábytku, a to i s ohledem na předmět správního řízení, nezabýval.
33. Pokud jde o další členění matrací, je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že spotřebitel se při koupi matrace rozhoduje podle vlastností a ceny. Správní orgán dále naznačil několik v úvahu přicházejících dalších, podrobnějších kategorizací, a to např. dle použitého materiálu, zdravotnického hlediska či konkrétního typu použití. I zde však správní orgán prvního stupně setrval na obecnějším vymezení relevantního trhu jako trhu matrací, neboť podrobnější členění nebylo třeba.
34. Správní orgán prvního stupně tedy z hlediska věcného vymezil tři samostatné relevantní trhy, a to trh ložnicového nábytku, trh sestav sedacího nábytku (kam na základě uvedených kritérií byl podřazen ohýbaný nábytek vyráběný účastníkem řízení) a trh matrací.

35. Bylo-li by takto provedené vymezení relevantního trhu stanoveno napevno a pokud by od tohoto vymezení odvisela právní kvalifikace posuzovaného jednání z pohledu § 3 odst. 1 zákona, považoval bych odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části za nedostatečné. Jakkoli správní orgán prvního stupně správně vychází spíše z reaktivní zastupitelnosti, než z technických vlastností posuzovaného zboží, postrádána je tu úvaha o (ne) případnosti ještě širšího vymezení relevantního trhu, např. trhu nábytku, jíž by však nebylo možno provést bez analýzy nabídkové substituce – o ní se však správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí nezmiňuje. Navíc, vzhledem k tomu, že správní spis neobsahuje dostatečné podklady pro tyto úvahy, nebylo by možné přezkoumat správnost takových závěrů v řízení o rozkladu, neboť by tak nebylo možno učinit bez rozsáhlejšího doplnění dokazování, které však orgánu rozhodujícímu o rozkladu nepřísluší.
36. Zároveň se však ztotožňuji se závěrem správního orgánu prvního stupně, že přesné vymezení relevantního trhu nebylo v daném případě nezbytné. A to, jak jsem zjistil, ani pokud jde o výrok o vině (resp. o spáchání správního deliktu), ani pokud jde o výrok o trestu (resp. o pokutě). Platí totiž, že dohody o cenách, jež jsou předmětem tohoto správního řízení, jsou všeobecně považovány za dohody ze soutěžního hlediska nejzávažnější resp. nejnebezpečnější. Tato skutečnost se mj. odráží i v záměru zákonodárce znemožnit jejich vynětí ze zákazu dohod stanoveného v § 3 odst. 1 zákona prostřednictvím § 6 odst. 1 zákona (pravidlo *de minimis*) či aplikací obecných výjimek ze zákazu dohod (srov. další části odůvodnění rozhodnutí). Ačkoli možnost aplikace zákonné výjimky obsažené v § 3 odst. 4 zákona na cenové dohody není v uvedeném ustanovení výslovně vyloučena, z praktického hlediska nebude možno tuto výjimku aplikovat na dohody, jejichž účelem (předmětem) je narušení hospodářské soutěže, neboť nelze předpokládat, že by takové dohody splnily kumulativně podmínky, které jsou uvedeny v písmenech a) až c) tohoto ustanovení. Pro samotné konstatování porušení zákona prostřednictvím dohod o cenách proto není nutné posoudit postavení účastníků dohody na relevantním trhu, vzhledem k tomu, že jsou zakázané a neplatné bez ohledu na podíl účastníků dohody dosažený na relevantním trhu. Pozice účastníků dohody na trhu v takovém případě ovlivňuje především rozsah dopadů dohody na hospodářskou soutěž, a tedy závažnost posuzovaného protisoutěžního jednání; ta je jedním z kritérií pro určení pokuty podle § 22 odst. 2 zákona. V případech, kdy je ukládána za tak závažný delikt, kterým je dohoda o ceně, pokuta, jejíž výše má toliko symbolickou povahu, jako tomu bylo v napadeném rozhodnutí, postrádá přesné vymezení postavení účastníků dohody na relevantním trhu i v této souvislosti význam.
37. Jelikož jsem dospěl k závěru, že dohoda obsažená v čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji zboží společnosti JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o. je dohodou o přímém určení ceny kupujícímu pro další prodej a podléhá tak zákazu dle § 3 odst. 1 zákona bez ohledu na výši podílů účastníků řízení na relevantním trhu, není třeba zaujímat ve vztahu k přesnému vymezení relevantního trhu a přesné kalkulace tržních podílů účastníků řízení na nich definitivní stanovisko. Za nejširší v úvahu přicházející vymezení věcných relevantních trhů považuji relevantní trh nábytku a relevantní trh matrací. Z něj budu při svých dalších úvahách vycházet, neboť je pro právní posouzení případu dostačující.
38. Účastník dále namítá nesprávný postup správního orgánu prvního stupně při stanovení jeho podílu na relevantních trzích. Přestože právní posouzení tohoto případu ani úvahy související s přezkumem uloženého správního trestu nejsou odvislé od postavení účastníků řízení na relevantních trzích, je třeba učinit k postupu správního orgánu prvního

stupně několik poznámek. Předně, principiálně nepovažuji za pochybení, jestliže Úřad při určování tržního podílu na vymezených relevantních trzích vychází z údajů Českého statistického úřadu. Na relevantních trzích souvisejících s výrobou nábytku působí velké množství subjektů; jen těžko si lze přitom představit, že by správní orgán prvního stupně přistoupil ke zjištění objemu výroby na relevantních trzích oslovením všech těchto subjektů. I když údaje získané od Českého statistického úřadu nezahrnují informace o výrobcích nábytku či matrací zaměstnávajících méně než 20 zaměstnanců, vytvářejí rámcovou představu o objemu trhu, což lze pro dané účely považovat za dostatečné. Přesto je třeba správnímu orgánu prvního stupně vytknout, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně neobjasnil svůj postup, tedy neuvedl, z jakého důvodu přistoupil k výpočtu jeho podílu na trhu na základě údajů Českého statistického úřadu a odhlédl od produkce v těchto údajích nezohledněných výrobců, popř. neodhadl, kolik procent celkového objemu trhu tato nezohledněná produkce představuje a jak by se po jejím zohlednění změnila relevantní tržní podíly.

39. Navíc, kategorie Českého statistického úřadu, jež vzal správní orgán prvního stupně za základ pro výpočet podílu účastníka řízení, se zcela nekryjí s věcným vymezením relevantních trhů, jež je provedeno v napadeném rozhodnutí. Podíl účastníka řízení na trhu ložnicového nábytku byl stanoven na základě objemu dvou subkategorií Standardní klasifikace produkce (36.14.11 a 36.14.12), jež však rovněž zahrnují objem výroby takového druhu nábytku jako např. kovové zařízení obchodů, kovový kuchyňský nábytek apod. Kovový kuchyňský nábytek přitom spadá spíše do kategorie trhu s nábytkem do kuchyní. Na trhu sestav sedacího nábytku pak správní orgán prvního stupně vyšel toliko z údajů o sedacím nábytku s dřevěnou kostrou, přestože při věcném vymezení relevantního trhu konstatoval zastupitelnost nábytku vyrobeného z různých materiálů, tj. dřevěných, laminátových a kovových. Z toho tedy dovozují, že při výpočtu podílu účastníka řízení bylo, pokud jde o trh ložnicového nábytku, zohledněno množství zboží, které do vymezeného relevantního trhu nespadá. A naopak při výpočtu podílu účastníka řízení na relevantním trhu sestav sedacího nábytku vyšel správní orgán prvního stupně ze subkategorie Standardní klasifikace produkce (36.14.12) sedací nábytek s dřevěnou kostrou, tj. z omezeného rozsahu objemu výroby.
40. S ohledem na výše uvedené úvahy však uvedená pochybení nemohla mít žádný vliv na zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí, a to ani pokud jde o výrok o správním deliktu, ani pokud jde o výrok o trestu.

Posouzení čl. III bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji

41. Podle § 3 odst. 1 zákona jsou zakázané a neplatné dohody mezi soutěžiteli, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Ust. § 3 odst. 2 písm. a) zákona pak uvádí, že z dohod zakázaných podle odstavce 1 jsou zakázány mj. zejména dohody, které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže proto, že obsahují ujednání o přímém nebo nepřímém určení cen. Za cenovou dohodu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona není přitom považováno sjednání ceny za odebrané zboží nebo služby, ale pouze dohoda, jejímž předmětem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže v cenové oblasti. A *priori* nejsou sice vyloučeny určité vertikální dohody, které cenu pro další prodej doporučují, nicméně u cenových doporučení, která jsou označována za nezávazná, je v každém jednotlivém případě třeba

zkoumat, zda odběratel skutečně není povinen takto vymezenou cenu v dalším prodeji dodržovat; samotná formulace doporučení proto není z hlediska zákona rozhodující.

42. Správní orgán prvního stupně deklaroval zakázanost dohody o určení ceny pro další prodej obsažené v čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji. Vzhledem k tomu, že Smlouva o autorizovaném prodeji uzavřená mezi účastníkem řízení a jeho autorizovanými prodejci je konstruována jako vztah mezi obchodním zástupcem a zastoupeným, zabýval se správní orgán prvního stupně správně předně tím, zda se v daném případě nejedná o tzv. pravou dohodu o obchodním zastoupení. Význam rozlišení mezi pravou a nepravou dohodou o obchodním zastoupení spočívá v tom, že v případě pravých dohod o obchodním zastoupení jsou povinnosti stanovené obchodnímu zástupci v souvislosti se sjednanými, resp. uzavřenými smlouvami ve prospěch zmocnitele vyjmuty z působnosti § 3 odst. 1 zákona, neboť obchodní zástupce je v takovém vztahu z povahy věci pouze „prodlouženou rukou“ zastoupeného. Toto obecné vyjmutí z dosahu zákonného zákazu dohod narušujících soutěž se však nevztahuje na povinnosti obchodního zástupce vyplývající z nepravé smlouvy o obchodním zastoupení (srov. též rozhodnutí R 61/2004 ze dne 10. 2. 2006 ve věci *Jizerské pekárny*).
43. Dohoda o obchodním zastoupení se považuje za pravou dohodu o obchodním zastoupení, pokud obchodní zástupce ve vztahu ke smlouvám uzavřeným ve prospěch zastoupeného a ve vztahu k investicím do určitého trhu nenese žádná rizika nebo jestliže jsou tato rizika zanedbatelná. Zastoupený tedy nese příslušná finanční a obchodní rizika a u obchodního zástupce, jenž byl zastoupeným pro tuto činnost zmocněn, se nejedná o samostatnou obchodní činnost. Obecně existují dva typy finančních a obchodních rizik, které jsou pro hodnocení podstaty dohod o obchodním zastoupení rozhodující. V první řadě se jedná o rizika přímo se vztahující ke smlouvám sjednaným či uzavřeným obchodním zástupcem ve prospěch zastoupeného (například rizika spojená s financováním zásob). Druhou kategorií jsou rizika spojená s investicemi do určitého trhu. Otázka případných rizik podnikání musí být hodnocena s ohledem na hospodářskou situaci obchodního zástupce, nikoli dle právní formy smlouvy mezi obchodním zástupcem a zastoupeným [srov. též čl. 13 a násl. Oznámení Komise, Pravidla pro vertikální omezení (Commission Notice, Guidelines on vertical restraints, OJ C 291/01, 13. 10. 2000)]
44. Dohoda o obchodním zastoupení představuje nepravou dohodu o obchodním zastoupení, pokud obchodní zástupce nese příslušná obchodní a finanční rizika, a je tedy považován za samostatného obchodníka a může svobodně určovat svou obchodní strategii, aby byl schopen získat zpět investice vložené do svého podnikání.
45. V rámci správního řízení bylo nepochybně prokázáno, že smluvní partneři účastníka řízení, autorizovaní prodejci, nakupují zboží účastníka do svého vlastnictví a nesou rizika spojená s jeho prodejem a skladováním. Skutečnost, že autorizovaní prodejci kupovali zboží vždy pro konkrétního zákazníka a nikoli na sklad, jak tvrdí účastník řízení, je charakteristická pro některé druhy distribuce zboží a nemůže být okolností, která by cokoli měnila na ekonomické podstatě vztahu mezi dodavatelem a odběratelem. Ze skutečností zjištěných ve správním řízení lze mít za to, že účastník a autorizovaní prodejci netvořili jednu hospodářskou jednotku. Autorizovaní prodejci vystupují v pozici kupujícího a jako takoví jsou oprávněni určovat svoji vlastní obchodní politiku a marketingovou strategii. Skutečnost, že zboží bylo prodáváno na vlastní účet autorizovaných prodejců, bylo ve správním řízení potvrzeno odpovídající výpovědí oslovených autorizovaných prodejců, kteří k žádosti Úřadu zaslali svoji odpověď. Lze tak

mít za prokázané, že účastník řízení uzavíral se svými odběrateli nepravé dohody o obchodním zastoupení. Smlouvy o autorizovaném prodeji tedy nejsou vyjmuty z působnosti § 3 odst. 1 zákona.

46. Podle čl. III. bod 3 a 4 Smluv o autorizovaném prodeji jsou autorizovaní prodejci zavázáni dodržovat doporučené prodejní ceny stanovené účastníkem řízení v maloobchodním ceníku. Od těchto cen se mohou odlišit toliko o 5 % a v případě akce na podporu prodeje maximálně po dobu jednoho měsíce nejvýše o 20 %; zde je třeba, aby autorizovaný prodejce účastníka řízení předem o této akci informoval.
47. Z dokazování provedeného správním orgánem prvního stupně považuji za nesporné, že na základě dohody obsažené v čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji se tito autorizovaní prodejci zavázali dodržovat při dalším prodeji zboží odebíraného od účastníka řízení ceny stanovené v jeho maloobchodním ceníku s povolenou odchylkou 5 %. Nemohu naopak přisvědčit námitce účastníka řízení, že toto ustanovení Smlouvy o autorizovaném prodeji zakládalo pouze doporučené ceny pro další prodej. Skutečnost, že dohoda představuje závazné stanovení cen ze strany účastníka řízení pro další prodej zákazníkům autorizovanými prodejci, lze předně dovodit již ze samotného gramatického výkladu ustanovení čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji. Závazek dodržovat doporučené ceny totiž nelze interpretovat jinak než jako povinnost neodchylovat se od takto stanovené ceny (s výjimkou připuštěné tolerance, jež je však marginální, popř. je omezena souhlasem účastníka).
48. Podle vyjádření samotného účastníka řízení smyslem uvedeného ustanovení bylo nastolit stav, kdy spotřebitel má zaručeno, že jeho zboží nakoupí kdekoli v České republice za stejnou doporučenou cenu, tj. jak v prodejnách účastníka řízení, tak i u autorizovaných prodejců. Jak se dále účastník řízení vyjádřil, autorizovaní prodejci mohou mezi sebou soutěžit kvalitou poskytovaných služeb, jako např. montáž nábytku zdarma, doprava zdarma, kultura prodeje apod. Obsah předmětného ustanovení Smlouvy o autorizovaném prodeji vysvětlil účastník řízení tak, že autorizovaným prodejcům určuje prodejní ceny zboží pro konečné zákazníky s tím, že po podpisu této smlouvy bude autorizovaný prodejce tyto doporučené prodejní ceny v rozsahu odchylky 5 % dodržovat (srov. protokol o ústním jednání ze dne 12. 7. 2005; listy 32 – 26 správního spisu).
49. Gramatickým výkladem předmětného ustanovení ve spojení s posouzením vyjádření účastníka ve správním řízení ohledně cíle a mechanismu aplikace téhož ustanovení nelze podle mého závěru dospět k jinému závěru, než že předmětem dohody bylo závazné určení ceny pro další prodej, a že se nejednalo o pouhé nezávazné doporučení ceny, neboť z dokazování vyplynulo, že autorizovaný prodejce nebyl oprávněn prodávat zboží účastníka řízení za ceny jiné než stanovené v maloobchodním ceníku s možnou odchylkou 5 %, když takový stav byl účastníkem navíc zamýšlen.
50. Správní orgán prvního stupně ve výroku napadeného rozhodnutí konstatoval, že dohoda obsažená v čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji vedla k narušení hospodářské soutěže na jím vymezených relevantních trzích, tj. trzích ložnicového nábytku, sestav sedacích souprav a matrací. Přitom z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že k tomuto závěru správní orgán prvního stupně dospěl na základě vyčíslení objemu prodeju autorizovaných prodejců, který představuje cca 25 % celkových prodeju účastníka řízení.

51. Před tím než přistoupím k samotnému hodnocení dopadu dohody na hospodářskou soutěž, je třeba podotknout, že z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že by správní orgán prvního stupně shledal, že Smlouva o autorizovaném prodeji jako celek ovlivňuje negativně trh. Posouzení případných negativních účinků na hospodářskou soutěž se vztahovalo výhradně k dohodě o určení cen pro další prodej, která vykazovala formální znaky zakázané a neplatné dohody a u níž správní orgán prvního stupně rovněž dovodil negativní účinky na trh. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí tedy správně rozlišuje mezi pojmy smlouva a dohoda, kdy smlouva zakládající soukromoprávní vztah mezi smluvními stranami může obsahovat dohody narušující soutěž ve smyslu § 3 odst. 1 zákona, které porušují veřejnoprávní zájem chráněný zákonem. Pouze na posuzování těchto dohod se vztahuje působnost Úřadu, byť jejich účinky je v některých případech nutno dovozovat v kontextu celé smlouvy. Namítá-li proto účastník řízení, že vždy konkrétní Smlouva o autorizovaném prodeji byla uzavřena oběma stranami dobrovolně, a jimi byla rovněž vypověditelná, přičemž zajišťovala rovnost stran, jedná se o oblast posouzení do působnosti Úřadu se nevztahující, současně však věc pro konstataci porušení § 3 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 2 písm. a) zákona zcela irelevantní.
52. K materiální stránce správního deliktu předpokládané v § 3 odst. 1 zákona obecně uvádím, že narušení hospodářské soutěže vyplývající z dohody uzavřené mezi soutěžiteli působícími jak na vertikální, tak horizontální úrovni zahrnuje rozsáhlou škálu účinků, které se na soutěži negativně projevují, tzn. že omezují či deformují ekonomické výhody plynoucí z férové soutěže. Dopady dohody lze spatřovat jak na straně ostatních soutěžitelů nezúčastněných na dohodě (např. omezení, resp. vyloučení dodávek zboží některé skupině spotřebitelů či omezení, resp. vyloučení nákupu zboží od některých dodavatelů), tak na straně spotřebitelů (např. navýšení cen zboží, snížení kvality zboží, omezení výběru mezi různými značkami či v rámci jedné značky). V některých případech negativní dopady dohody směřují rovněž k některému z účastníků dohody (např. při zákazu pasivního prodeje zboží). Lze tak shrnout, že narušení soutěže se obvykle projeví jako snížení/vyloučení konkurenceschopnosti některého soutěžitele či soutěžitelů nebo snížení blahobytu spotřebitelů. Není přitom nutné, aby negativní dopady dohody zasáhly obě tyto skupiny, ačkoli v praxi se tak často děje. Rovněž není rozhodné, zda byla soutěž vyloučena, omezena či pouze ohrožena, neboť všechny tyto následky dohod lze v souladu s § 1 odst. 1 zákona za narušení soutěže považovat (srov. též rozhodnutí R 61/2004 ze dne 10. 2. 2006 ve věci *Jizerské pekárny*).
53. Aby bylo možno konstatovat, že dohoda vedla k narušení hospodářské soutěže, je třeba prokázat, že faktické negativní dopady dohody se na trhu v nějakém směru projevily. To pravidelně předpokládá, že strany dohody po určité časové období uzavřenou dohodu rovněž plnily, nicméně ani tato skutečnost sama o sobě ke konstatování narušení soutěže nepostačuje. Pouze na základě analýzy situace na trhu může být vyvozeno, zda a v jakém směru vedla dohoda k narušení soutěže.
54. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně takovou analýzu postrádám. Správní orgán prvního stupně zcela opomíjí zhodnocení, na které subjekty měla dohoda negativní dopady, v jakém směru a rozsahu. Současně však pro vyhodnocení těchto dopadů shledávám dostatek podkladů součástí správního spisu. Z něj totiž vyplývá, že správní orgán prvního stupně se v rámci správního řízení obrátil na autorizované prodejce se žádostí o poskytnutí informací. Tyto informace a podklady zajistil od 22 z celkového počtu 26 autorizovaných prodejců, kteří mají s účastníkem řízení uzavřenu

Smlouvu o autorizovaném prodeji. Z celkového počtu odpovědí 18 autorizovaných prodejců potvrdilo, že dodržují doporučené prodejní ceny obsažené v maloobchodním ceníku, tj. že dodržují čl. III bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji. Autorizovaní prodejci dále k otázce možných sankcí za nedodržení čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji uvedli, a to v 5 případech, že takové sankce existují, tři z nich konkrétně poukázali na možnost vypovědět Smlouvu o autorizovaném prodeji ze strany účastníka řízení. V rámci správního řízení pak bylo prokázáno, že v jednom případě byla Smlouva o autorizovaném prodeji ze strany účastníka řízení právě s ohledem na skutečnost, že autorizovaný prodejce poskytoval svým zákazníkům slevy v rozporu s čl. III. bod 3 a 4 této smlouvy, skutečně také vypovězena (list 16 spisu P 189/05). Na základě shora zjištěných skutečností se tak lze ztotožnit se závěry správního orgánu prvního stupně, že dohoda o určení ceny pro další prodej obsažená v čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji ve svém konečném důsledku vedla k ovlivnění, resp. u 18 autorizovaných prodejců k fixaci výše prodejních cen pro konečné spotřebitele. Tím došlo k omezení konkurence uvnitř značky (intra brand competition), a to v nejdůležitějším parametru, kterým je cena. Dohoda jednak poskytla jednotlivým distributorům ochranu před agresivní konkurencí v oblasti ceny ze strany ostatních distributorů smluvního zboží, jednak snížila výhody plynoucí pro konečné spotřebitele z nenarušené konkurence soutěžitelů na trhu. Ti totiž byli zbaveni i potenciální možnosti získat zboží vyráběné účastníkem řízení za nižší cenu, která by byla výsledkem této konkurence mezi autorizovanými prodejci.

55. Vzhledem k tomu, že dohoda obsažená v čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji, která představuje dohodu o přímém určení cen pro další prodej zboží, vedla k narušení hospodářské soutěže, uzavírám, že jsou splněny formální i materiální znaky skutkové podstaty zakázané dohody ve smyslu § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona.
56. Po zhodnocení, že dohoda obsažená v čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji spadá pod zákaz dohod dle § 3 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 2 písm. a) zákona, jsem dále přezkoumal, zda tato dohoda není ze zákazu vyňata na základě aplikace § 6 odst. 1 zákona (pravidlo *de minimis*) či na základě některé z tzv. obecných (blokových) výjimek.
57. Dle § 6 odst. 1 zákona se zákaz dohod podle § 3 odst. 1 zákona nevztahuje na vertikální dohodu, pokud podíl žádného z účastníků dohody na relevantním trhu nepřesahuje 15 %. U vertikálních dohod, u nichž podíly účastníků dohody na relevantním trhu nepřevyšují tuto hranici, není jejich dopad na hospodářskou soutěž významný, a proto jsou ze zákazu dohod narušujících soutěž vyňaty (tzv. dohody *de minimis*). Vynětí však nelze uplatnit v případech stanovených v § 6 odst. 2 zákona (např. dohody o přímém nebo nepřímém určení ceny).
58. Pokud jde o aplikaci pravidla *de minimis* na posuzovanou dohodu, ztotožňuji se s názorem správního orgánu prvního stupně, že v posuzovaném případě účastníci řízení uzavřeli vertikální dohodu o přímém určení ceny pro další prodej zboží ve smyslu § 6 odst. 2 písm. b) zákona, na níž se vynětí ze zákazu dohod podle § 6 odst. 1 zákona nevztahuje, i kdyby účastníci dohody splnili svými podíly na relevantním trhu podmínku stanovenou v § 6 odst. 1 písm. b) zákona.
59. Dne 1. 10. 2005 nabyl účinnosti zákon č. 361/2005 Sb., jímž došlo ke změně zákona a který mimo jiné v části III. zrušil vyhlášky Úřadu, jimiž byly vydány obecné výjimky ze zákazu dohod dle § 3 odst. 1 zákona. Zákon č. 361/2005 Sb. do nového § 4 zákona zavedl

pravidlo o přímé aplikovatelnosti obecných výjimek vydaných na komunitární úrovni i pro vztahy bez komunitárního prvku. Vzhledem k tomu, že uzavření a plnění posuzované dohody časově spadalo do období před účinností zákona č. 361/2005 Sb. (tzn. do období účinnosti obecných výjimek vydaných Úřadem na základě zmocnění v § 26 odst. 1 tehdejšího zákona), ověřil jsem, zda na posuzovanou dohodu nelze použít vynětí ze zákazu dohod narušujících soutěž v souladu s dříve účinnou vyhláškou Úřadu č. 198/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 odst. 1 zákona pro určité druhy vertikálních dohod. K tomu odkazuji na § 5 odst. 1 písm. a) této vyhlášky, dle něhož vynětí ze zákazu dohod na základě blokované výjimky nelze použít pro dohody, které omezují odběratele v určování cen pro jeho další prodej, a to bez ohledu na výši podílu dodavatele na relevantním trhu. Dále uvádím, že obdobné ustanovení obsahuje i Nařízení Komise č. 2790/1999 o použití čl. 81 odst. 3 Smlouvy o založení Evropských společenství na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě (Commission Regulation (EC) No 2790/1999 of 22 December 1999 on the application of Article 81(3) of the Treaty to categories of vertical agreements and concerted practices, OJ L 203/30, 1. 8. 2002) (komunitární blokovaná výjimka) v čl. 4 písm. a). To tedy znamená, že ani před, ani po účinnosti zákona č. 361/2005 Sb., nebyly a nejsou dohody o přímém určení ceny pro další prodej ve smyslu § 3 odst. 2 písm. a) zákona ze zákazu dle § 3 odst. 1 zákona na základě blokované výjimky pro vertikální dohody vyňaty.

60. V případě, že dohodu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona, na níž nespadá vynětí ze zákazu dohod dle § 6 odst. 1 zákona, nelze podřadit ani pod blokovanou výjimku, je nutno se dále zabývat, zda taková dohoda nesplňuje podmínky pro vynětí ze zákazu dle § 3 odst. 1 zákona na základě zákonné výjimky ve smyslu § 3 odst. 4 zákona. I při posouzení aplikace § 3 odst. 4 zákona na dohodu o přímém určení cen pro další prodej souhlasím se závěrem správního orgánu prvního stupně v tom smyslu, že nedošlo ke kumulativnímu naplnění všech podmínek pro uplatnění individuální výjimky ze zákazu dohod dle § 3 odst. 1 zákona. Ačkoli Smlouva o autorizovaném prodeji může přispívat ke zlepšení distribuce zboží vyráběného účastníkem řízení, samotná dohoda obsažená v čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji ke zkvalitnění distribuce žádným způsobem nenapomáhá. Z dohody o přímém určení ceny pro další prodej rovněž neplyne žádná výhoda pro spotřebitele zboží. Jelikož dohoda nepřispívá k naplnění cílů (v tomto případě zlepšení distribuce zboží) stanovených pod § 3 odst. 4 písm. a) zákona, nemůže být splněna ani podmínka stanovená pod § 3 odst. 4 písm. b) zákona, dle níž dohoda nesmí uložit soutěžitelům omezení, která nejsou nezbytná k dosažení cílů podle § 3 odst. 4 písm. a) zákona. Konstatuji tak, že přinejmenším podmínky stanovené v § 3 odst. 4 písm. a) a b) zákona pro aplikaci individuální výjimky nejsou splněny. S ohledem na skutečnost, že nesplnění byť i jedné podmínky stanovené v § 3 odst. 4 zákona vylučuje vynětí dohody ze zákazu dohod prostřednictvím individuální výjimky, nebylo nutné se otázkou splnění podmínky uvedené v § 3 odst. 4 písm. c) zákona dále zabývat.
61. Správní orgán prvního stupně v souvislosti s hodnocením splnění podmínek dle § 3 odst. 4 zákona konstatoval, že předmětný čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji se stal její součástí jako účinnější prostředek pro odhalování případů, kdy je nabízeno zboží jiného výrobce jako originální zboží pod značkou účastníka řízení, a zároveň aby se zabránilo neúměrnému předražování ze strany autorizovaných prodejců. Toto konstatování správního orgánu prvního stupně neshledávám nikterak v rozporu s tvrzením účastníka řízení, že zamezení plagiátorství bylo smyslem celé Smlouvy o autorizovaném prodeji. Současně tuto skutečnost považuji vzhledem k podstatě protisoutěžního jednání, tj. uzavření a plnění zakázané dohody o určení ceny pro další prodej, za irelevantní.

62. K obdobnému závěru pak dospívám, jedná-li se o námitku účastníka, že dodržování jím stanovených cen není právně vynutitelné a že v případě jejich nedodržení nehrozila autorizovaným prodejcům žádná sankce. Přestože tuto námitku účastníka nepovažuji vzhledem k podstatě protisoutěžního jednání za relevantní, mám za prokázané, že předmětné ustanovení Smlouvy o autorizovaném prodeji bylo fakticky ze strany účastníka řízení vynucováno, přičemž sankce za jeho nedodržení byla prokazatelně v jednom případě jako důvod k výpovědi smluvního vztahu uplatněna.
63. Závěrem této části je třeba vypořádat se s námitkou účastníka řízení, že na podporu závěrů obsažených v napadeném rozhodnutí nelze odkazovat na praxi v rámci Evropské unie, neboť u nás definování soutěžních pravidel a souvisejících ustanovení chybí. K tomu uvádím, že podpůrnou argumentaci prostřednictvím evropského soutěžního práva, a to včetně judikatury evropských soudů, považuji v řízeních vedených před Úřadem za přípustnou, přičemž odkazuji zejména na právní názor Ústavního soudu vyjádřený v jeho nálezu č. III. ÚS 31/97 z 29. 5. 1997 (ve věci *Škoda automobilová*). Podle Ústavního soudu nelze považovat za protiústavní takovou interpretaci českého soutěžního práva, která vychází ze soutěžních pravidel upravených Smlouvou o Evropském společenství, neboť tento právní dokument je vystaven na stejných hodnotách a principech, na nichž je založen i ústavní řád České republiky. Jedná-li se o údajnou absenci soutěžních pravidel v českých poměrech, uvádím, že již od roku 1991 garantuje český právní řád ochranu hospodářské soutěže před dohodami narušujícími soutěž, zneužitím monopolního, resp. dominantního postavení a koncentrací trhu (dříve zákon č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů).

Subjektivní stránka deliktu

64. K námitce účastníka řízení jsem dále přezkoumal závěry správního orgánu prvního stupně ohledně subjektivní stránky deliktu. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí uvedl, že nebylo prokázáno, že by dohody o určení ceny pro další prodej byly účastníkem řízení uzavírány s úmyslem narušit hospodářskou soutěž, neboť cílem Smluv o autorizovaném prodeji bylo zajištění stejných podmínek prodeje smluvního zboží v celé České republice, účastník se vzhledem ke svému postavení na relevantním trhu domníval, že nemůže narušit soutěž, a že nebylo prokázáno, že dohody o určení cen pro další prodej byly uzavírány s úmyslem narušit soutěž.
65. Ačkoli je odpovědnost za protisoutěžní jednání spočívající v uzavření zakázané dohody narušující soutěž odpovědností objektivní, konstrukce zákona předpokládá možnost uložení pokuty či opatření k nápravě za protisoutěžní delikt pouze tehdy, jestliže k porušení zákona dochází zaviněně, resp. slovy zákona úmyslně nebo z nedbalosti (§ 22 odst. 2 zákona). Zkoumání *subjektivní stránky* jednání účastníků řízení považuji za nezbytnou součást úvah o samotné možnosti uložit pokutu; forma zavinění je pak i podle judikatury správních soudů jedním z kritérií pro určení výše pokuty (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 71/2004-129 ze dne 22. 11. 2005 ve věci *Oskar Mobil*).
66. Zaviněním se rozumí psychický vztah toho, kdo se určitým způsobem chová, k výsledku jeho chování. I v soutěžním právu je třeba rozlišovat dvě základní formy zavinění: úmysl (*dolus*) a nedbalost (*culpa*). Při zkoumání formy subjektivní stránky správního deliktu, tj. zavinění, je třeba vycházet ze vztahu intelektuální a volní složky k objektu deliktu, jímž je právem chráněný zájem, proti němuž jednání směřuje. V případě vědomé nedbalosti i nepřímého úmyslu jednající ví, že škodlivý následek může způsobit. Zatímco však

u vědomé nedbalosti jednající nechce způsobit škodlivý následek, resp. bez přiměřených důvodů spoléhá, že jej nezpůsobí, v případě úmyslu nepřímého je subjekt srozuměn s tím, že škodlivý následek může způsobit. Pokud jde o úmysl přímý, vychází se z toho, že jednající nejenže věděl, ale také chtěl porušit či ohrozit zájem chráněný zákonem. Není tedy rozhodné, zda účastníci řízení věděli, že porušují konkrétní zákon, či zda si byli vědomi možnosti porušení zákona. Při posouzení subjektivní stránky správního deliktu dle § 3 odst. 1 zákona je naopak rozhodné posouzení volní a vědomostní složky ve vztahu k objektu deliktu, tj. právem chráněnému zájmu, jímž je účinná soutěž (srov. § 1 odst. 1 zákona).

67. Nemohu se ztotožnit s názorem správního orgánu prvního stupně, že dohody o určení ceny pro další prodej nebyly účastníkem řízení uzavírány s úmyslem narušit hospodářskou soutěž. Cílem dohody dle sdělení účastníka řízení bylo stanovení ceny pro další prodej, a nikoli např. zajištění lepší distribuce zboží (to bylo účelem jiných ustanovení Smlouvy o autorizovaném prodeji). Pokud účastník řízení uzavíral písemně zakázané dohody, tyto rovněž plnil, kdy v jednom případě došlo dokonce k rozvázání smluvního vztahu na základě nedodržení čl. III. bod 3 a 4 Smlouvy o autorizovaném prodeji, nelze dovozovat, že takové jednání se uskutečňovalo v důsledku nedbalosti nevědomé.
68. V této souvislosti odkazuji zejména na sdělení zástupce účastníka řízení v rámci ústního jednání provedeného správním orgánem prvního stupně, že cit.: „*Uvedené ustanovení smlouvy určují autorizovaným prodejčům doporučené prodejní ceny zboží společnosti JELÍNEK pro konečné zákazníky s tím, že po podpisu Smlouvy bude autorizovaný prodejce tyto doporučené prodejní ceny +/- 5 % dodržovat.*“ (list 35 správního spisu). Toto prohlášení považuji za jednoznačný projev vůle vědomě fixovat cenu pro další prodej na trhu. Účastník řízení si zároveň musel být vědom toho, že určení ceny kupujícímu pro další prodej je způsobilé ovlivnit cenovou úroveň a cenovou variabilitu předmětných výrobků na trhu, a to zejména ve vztahu ke spotřebitelům (tato skutečnost totiž již sama vyplývá z povahy dané dohody a z jejího účelu, který sleduje), přitom pro případ, že jimi uzavřená a plněná dohoda hospodářskou soutěž naruší, s tím účastník řízení byl srozuměn. Vědomostní i volní složka zavinění se tak vztahuje i ke způsobilosti jím uzavíraných dohod narušit hospodářskou soutěž. Z těchto důvodů jsem dospěl k závěru, že v daném případě se jednalo o úmyslné porušení zákona.

Celkové posouzení ve věci

69. V souladu se shora uvedeným a po posouzení všech ve správním řízení zjištěných skutečností, které jsem hodnotil jak jednotlivě, tak v jejich vzájemných souvislostech se zohledněním argumentů účastníka řízení obsažených v rozkladu, uzavírám přezkum skutkového a právního posouzení předmětného jednání účastníka řízení s tím, že mám za prokázané, že účastník řízení porušil v období od 20. 3. 2004 do 8. 9. 2005, tj. do dne vydání rozhodnutí v prvním stupni, zákaz stanovený v § 3 odst. 1 zákona. Účastník řízení totiž uzavřel a plnil zakázané dohody o přímém určení ceny pro další prodej obsažené v čl. III. bod 3 a 4 typové Smlouvy o autorizovaném prodeji, které vedly k narušení hospodářské soutěže v rámci značky, a současně měly negativní dopad na spotřebitele.
70. Změna první výrokové části, kterou jsem provedl, spočívá předně v časovém upřesnění předmětu řízení, neboť za prokázané mám porušení zákona přinejmenším v období od uzavření první Smlouvy o autorizovaném prodeji, tj. ode dne 20. 3. 2004, do dne

vydání napadeného rozhodnutí, tj. 8. 9. 2005. Současně jsem tuto výrokovou část věcně specifikoval v tom smyslu, že nikoli pouhé uzavření těchto smluv, ale zejména pak jejich plnění (v jednom případě bylo dokonce prokázáno vypovězení Smlouvy o autorizovaném prodeji z důvodu neplnění cenového diktátu účastníka řízení), je třeba hodnotit jako protisoutěžní jednání ve smyslu § 3 odst. 1 zákona. Tento můj postup plně odpovídá dosavadní praxi Úřadu (srov. např. rozhodnutí předsedy Úřadu č.j. R 61/2004 ze dne 10. 2. 2006 ve věci *Jizerské pekárny*). Zároveň však konstatuji, že žádná z provedených změn není s to způsobit, že by se výrok rozhodnutí dostal do rozporu s předmětem řízení tak, jak byl účastníkovi řízení v jeho průběhu sdělen, a tedy znám.

Pokuta

71. Závěrem svého rozkladu účastník řízení žádá upuštění od uložení pokuty. Za dostatečný trest a poučení považuje již samotné projednání případu před Úřadem. Současně se účastník řízení domnívá, že uložená pokuta je příliš vysoká, a to s ohledem na jeho aktuální ekonomickou situaci a možnost udržet stav zaměstnanců.
72. Koncepcí § 22 odst. 2 zákona opravňuje Úřad uložit za jeho porušení pokutu do výše 10.000.000,- Kč nebo do výše 10 % z čistého obratu dosaženého za poslední ukončený kalendářní rok. Při rozhodování o výši pokuty Úřad přitom přihlédne zejména k závažnosti, případnému opakování a délce trvání porušování zákona.
73. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že při stanovení konkrétní výše pokuty vyšel z čistého obratu účastníka řízení za rok 2004. S tímto postupem správního orgánu se lze ztotožnit, když druhého z kritérií, tj. kritéria do 10.000.000,- Kč, lze využít zejména v případě soutěžitelů, kteří nevytvářejí obrat, např. různé profesní komory a obdobná sdružení soutěžitelů. Dále bylo zohledněno, že čl. III. bod 3 a 4 typové Smlouvy o autorizovaném prodeji je dohodou o přímém určení ceny pro další prodej, tj. dohodu zakázanou *per se* a představující nejzávažnější porušení hospodářské soutěže. Při stanovení výše pokuty vzal správní orgán prvního stupně rovněž v úvahu nízké tržní podíly účastníka řízení na vymezených relevantních trzích, jakož i význam těchto trhů (zboží vyráběné účastníkem řízení není zbožím denní spotřeby). Bylo přihlédnuto rovněž ke skutečnosti, že účastník řízení porušil zákon poprvé, přičemž v průběhu šetření plně s Úřadem spolupracoval. S těmito úvahami správního orgánu prvního stupně se ztotožňuji.
74. Správní orgán prvního stupně však nesprávně zohlednil charakter subjektivní stránky jednání účastníka řízení. Jak jsem již uvedl shora, jednání účastníka nelze hodnotit jako jednání nedbalostní, nýbrž jako jednání úmyslné. Rovněž délku porušení zákona v rozsahu cca 1,5 roku nelze považovat za krátkodobé jednání, jak uvádí napadené rozhodnutí, nýbrž spíše za jednání střednědobé (srov. např. rozhodnutí R 10/2005 ze dne 15. 5. 2006 ve věci *ČSAD Liberec*)
75. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem, kdy výše uložené pokuty představuje cca 0,1 % z čistého obratu účastníka řízení za rok 2004, a tudíž se pohybuje zhruba v jedné setině zákonem stanovené maximální sazby pokuty, jsem zjistil, že pokuta, která byla správním orgánem prvního stupně uložena, se tedy nachází při dolní hranici zákonné sazby, a nemůže být dle mého přesvědčení považována za *značně vysokou* či *zjevně nepřiměřenou*. Pokuta byla správním orgánem prvního stupně po zohlednění konkrétních okolností případu uložena ve výši, kterou ve vztahu k velmi vysoké typové

závažnosti dohod o cenách nelze hodnotit jinak než jako pokutu symbolickou. Jestliže má pokuta plnit základní funkce správního trestu, tj. funkci represivní a funkci preventivní a mít schopnost odradit nejen jiné soutěžitele od případného porušení soutěžním právem předepsaných zákazů, ale též odradit účastníka řízení od případného opakování porušení zákona, pak v daném případě správní orgán prvního stupně nepochybně více akcentoval funkci preventivní. Aktuální praxe Úřadu při ukládání pokut za nejzávažnější porušení zákona, kterým uzavření a plnění zakázané dohody o přímém určení ceny pro další prodej bezesporu je, v době vydání napadeného rozhodnutí spočívala na výši cca 1 % z čistého obrátu daného soutěžitele. I když jsem se v tomto rozhodnutí odchýlil od hodnocení některých skutečností provedeného správním orgánem prvního stupně, jež mohou mít vliv na výši pokuty (subjektivní stránka, délka protisoutěžního jednání), když tyto skutečnosti jsem posoudil přísněji pro účastníka řízení, rozhodl jsem se výši pokuty uložené napadeným rozhodnutím potvrdit. Vzhledem k závažnosti protisoutěžního jednání a délce jeho prokázaného trvání se pak nelze ztotožnit s názorem účastníka řízení, že dostatečným trestem a poučením pro něj bylo již samotné projednání případu před Úřadem. Pokuta stanovená ve výši 0,1 % obrátu účastníka řízení z povahy věci nemůže zásadním způsobem ovlivnit jeho schopnost udržet stávající zaměstnance či jeho celkový hospodářský výsledek. Uloženou pokutu nelze tedy považovat za likvidační.

76. Nad rámec námitek účastníka řízení jsem prodloužil lhůtu splatnosti uložené pokuty, neboť lhůtu původně stanovenou jsem nepovažoval za přiměřenou. V tomto smyslu jsem tedy změnil třetí výrokovou část napadeného rozhodnutí o uložení pokuty.

V. Závěr

77. Na základě návrhu rozkladové komise ustavené podle § 61 odst. 2 správního řádu a po přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího řízení v celém rozsahu i nad rámec uplatněných námitek, jsem ze všech shora uvedených důvodů rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.
78. Změna výrokové části I., kterou jsem provedl, spočívá v časovém a věcném upřesnění jednání, jež je v rozporu s § 3 odst.1 zákona (srov. shora Celkové posouzení ve věci). Výrokovou část III. ukládající za porušení zákona pokutu jsem změnil toliko, pokud jde o lhůtu splatnosti; uložení pokuty, včetně její výše jsem shledal zcela přiměřenou. V souladu se současnou rozhodovací praxí jsem lhůtu splatnosti pokuty prodloužil na 90 dnů tak, aby se účastník řízení zaplacením pokuty nemohl dostat do aktuální finanční tísně.
79. Současně jsem upravil znění IV. výrokové části rozhodnutí v tom smyslu, že jsem v bodu 2. sousloví „vhodným a účinným způsobem“ nahradil slovem „písemně“ tak, aby v budoucnu nemohly vzniknout žádné pochybnosti ohledně přezkoumatelnosti, resp. vykonatelnosti této části rozhodnutí. Podstata uloženého opatření k nápravě ve smyslu § 23 zákona však touto změnou nebyla dotčena.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Martin Pecina, MBA
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Rozhodnutí obdrží:

JELÍNEK – výroba nábytku s.r.o.
Palackého 420/21
757 01 Valašské Meziříčí

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 9. 2006 a stalo se vykonatelným dle jednotlivých výrokových částí.